

# EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

¿L'Esquerra  
l'esguerra o  
s'esquerda?

Any II - Núm. 41

Barcelona, 29 de març de 1932

Preu: 20 cèntims

## Perseguits de la Dictadura i de la República El pobre Bordes de la Cuesta

La notícia del suplicatori demanat al Congrés per processar el senyor Bordes de la Cuesta ha produït general consternació a Castelló d'Empúries d'on el perseguit pel destí és alcalde per la gràcia de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Hom recorda amb les llàgrimes als ulls la persecució de què fou víctima el senyor Bordes durant la dictadura que, pretextant que l'esmentat senyor s'havia quedat els diners que havien de servir per portar aigua i electricitat a la població l'obligà a menjar l'amarg pa i xocolata de l'exili, a París, on pogué conspirar amb el resultat que tothom sap. Els castellonesos emporitans estan disgustadíssims per la facilitat amb què la insidia ha estat creguda després de tants anys d'ocorreguts els fets i es proposen editar un àlbum amb els annals, és a dir, els *anals*, de l'esmentat senyor de la Cuesta (Don Bordes).

Entre altres coses s'hi recordaran els treballs fets per aquest senyor per l'endegament definitiu del llit de la Muga, el riu que té preocupada tota la contrada amb les seves inundacions. Hom recorda encara amb emoció els freqüents viatges a Madrid, que s'aturaven a Barcelona, i el pas per l'Excelsior de l'actiu i poc afortunat alcalde que hi deixava, volent-los centuplicar, els diners de la consignació.

Però, amb tot i les dificultats quasi insuperables que la sort, invitada pels homes de la dictadura li posava, ell, el digne alcalde, aconseguí portar a Castelló una brigada de simpà-

tics topògrafs amb els pals i les cordes i instal·lar-los a la fonda.

Els treballs duraren dies i dies i el poble contemplava amb orgull les tasques d'aquells xicotets optimistes i actius i plens de gana i set, i no precisament de justícia, però tampoc d'injustícia, això no.

Al cap de vuit dies tot estava llest. Aviat es començarien les obres i el poble faria un monument al seu alcalde.

Però sempre hi ha envejosos. El districte tenia un diputat que volia que fos ell qui fés la millora perquè ho havia promès abans de les eleccions i era tan pau que es pensava que ho havia de complir. Per fer-ho, l'innocent, havia anat una pila de vegades a Madrid a parlar amb el ministre de Foment, i ara ves, aquest ximple de don Bordes, amb uns viatges a l'Excelsior i amb unes quantes tangüistes i uns milers de pessetes ho havia aconseguit.

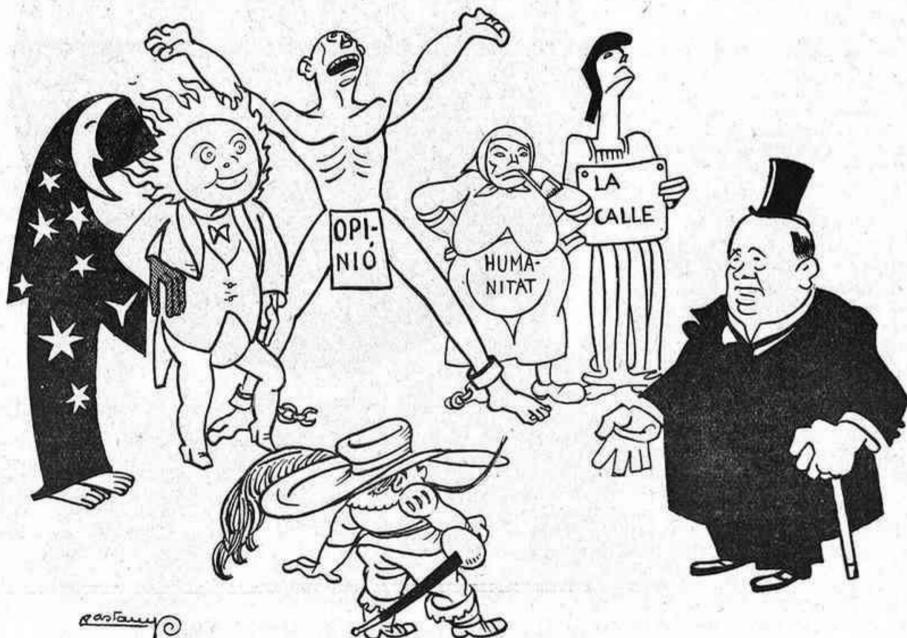
El diputat, ofès per la poca formalitat dels ministres anà a trobar el que l'havia enredat: Concedir a un alcalde el que gestionava tot un senyor diputat!

El ministre quedà bocabatat:

— Pero don Fulano, si yo puedo jurarle que no hay nada! ¡Mire usted mismo los expedientes!

En efecte; no hi havia cap expedient relatiu al cas. Aleshores don Fulano, pensant que li amagaven l'ou, anà a la delegació d'Obres Públiques de Girona. Tampoc no en sabien res. Allà no havien donat cap ordre ni havien pagat cap compte. Quina cosa tan estranya! I no obstant, el camió dels topògrafs portava un rètol que deia «Obres Públiques». L'home es desesperava.

Però en aquest món tot té el seu premi i el seu càstig: un dia el senyor de la Cuesta (Don Bordes) va rebre la factura de la fonda que ell es pensava que ja l'havien pagada els topògrafs amb els diners que els havia donat. I per aquesta causa la Muga continua remugant.



L'EDITORIAL PIC I PON

— Només ens mancava «El Be Negre».  
— Sí, aquest be pot amargar-nos la Pasqua.

### LES COMPRES DELS DIARIS

## “El Be Negre” adquireix el control d’“El Dia Gráfico” i “La Noche”

Quan vam tenir notícies que en Pich i Pon havia adquirit a casa d'un drapaire *L'Opinió* i *La Humanitat*, vàrem comprendre que l'home anava malament de diners i pensava defensar-se al seu estil; això és, emboliant. Aleshores, amb cautela, vàrem interrogar diverses persones del seu «entourage» i, adhuc vàrem sobornar algú, el nom del qual no mencionem per tal de no ofendre la seva congenita modestia; tal va confirmar les nostres sospites. I, de seguida, en vista d'això iniciàrem amb tot el secret les negociacions que havien de donar-nos el control d'aquells dos diaris que tanta competència ens arriben a fer dins el terreny de l'humorisme.

La part més laboriosa dels tractes fou la referent als bigo-

tis del senyor M. Aguilar, com que tant l'impremta com la redacció es venia a pes, nosaltres preteníem que el director fos presat sense bigoti; però a l'últim l'hem acceptat amb bigotis i tot perquè, ben mirat, arrodoneixen el caient bufonesc d'aquelles publicacions i, a més, fan molta companyia, i, fet i fet, costen una misèria.

El dissabte de glòria, a casa del notari senyor Rufasta, signàrem nosaltres, per una banda i el senyor Pich i Pon (1) per l'altra, els estatuts de constitució d'una nova anònima dins la qual tindrem el control i, en canvi, reconeixem al senyor Pich i Pon un nombre d'accions equivalents als diners que ell no posa a l'Empresa. L'acte fou solemne i M. Agui-

lar, que hi era present plorava com una vedella.

— No te amoines — digué en Pich, treient-se un cigar de la butxaca i posant-lo entre els bigotis de don Mariano —, que tot do seguirà tan desigual com hasta ahora; y tu podràs proseguir tus brillantes campañas periodísticas.

Però en Mariano, en comptes de consolar-se anava plorant i fumant i dient entre sanglots:

— Mi amo, que estamos perdidos!

— Más de lo que tu te piensas — respongué en Pich i Pon, estirant-li tendrament el lòbul de l'orella dreta. (Que es fa difícil de dir quina era, per-

(1) El qual signa amb una +, por no saber escribir... (Segueix a la pàg. 2, columna 1)

## ¿Qui sap on és i qui és “L'Estat Català”?

Un dia que es llevà de bon humor, Lluís XIV va dir aquella frase cèlebre: «L'Estat sóc jo».

Llàstima que nosaltres (i no pas «nosaltres sols») no puguem saber tan de segur qui és l'Estat Català amb la mateixa simplicitat que en temps de Lluís XIV, hom sabia qui era l'Estat francès!

¿Es en Llauneta i en Figa l'Estat Català? ¿Són els del «Nosaltres Sols»? ¿Són els d'E. S. C. A. C.? ¿Són els altres? ¿Són els de més enllà?

El dia que el governador hi vingui bé, seria cosa de fer un miting perquè es possessin d'acord tots els del primer, segon i tercer Estat Català.

O, si no, vindrà un dia que ells mateixos en llevar-se no sabran qui són i se'n tornaran al lit.

### Geografia llibertària

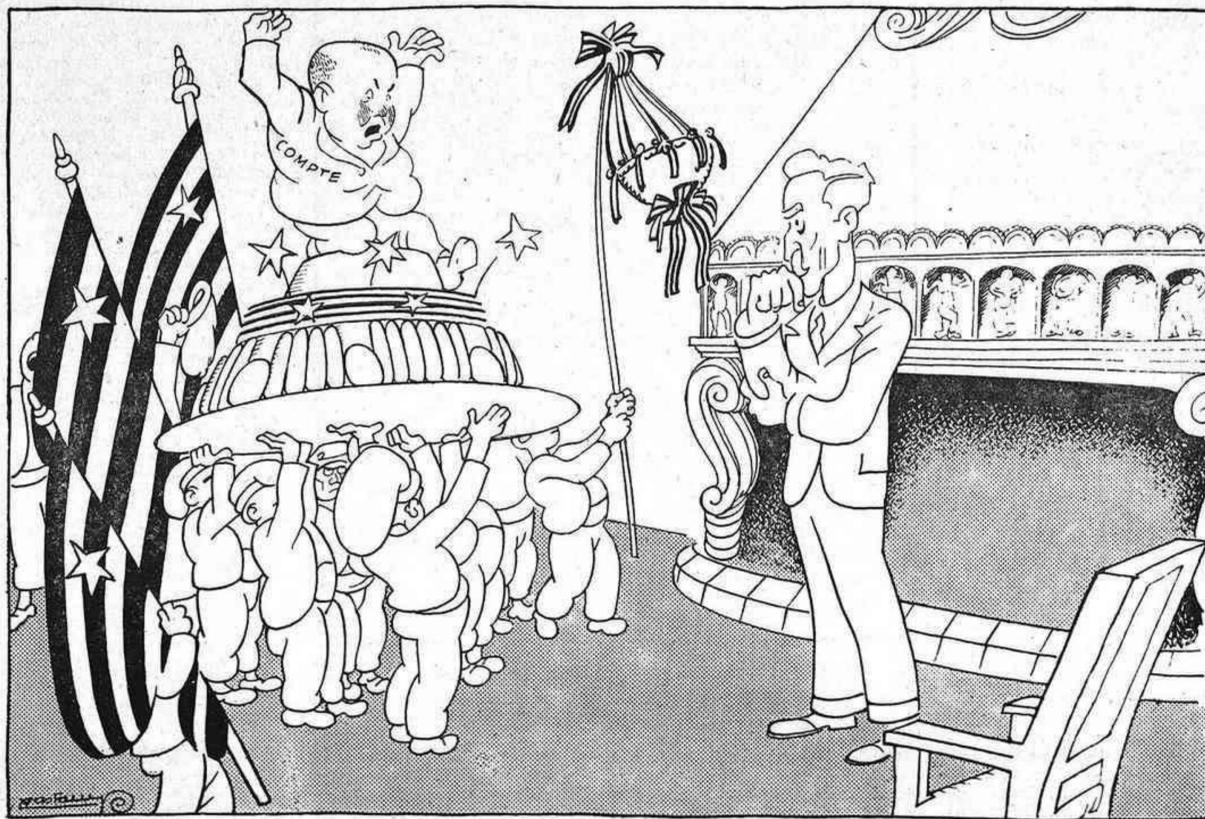
## Com s'engrandeix una “Província”

Els veïns de Puebla de Sanabria, enfadats perquè a Zamora no han secundat la vaga que fan com a protesta per la suspensió de les obres del carril Zamora-Orense-La Corunya, han decidit canviar de província, com aquell que es muda de camisa. Llegiu:

«Arrencaren de la carretera el molló que separa les províncies de Zamora i Orense, i el traslladaren de lloc per tal que Puebla de Sanabria quedi enclavada dintre la província d'Orense.»

«Aquesta determinació obeeix a no haver secundat a Zamora el moviment de protesta.»

Oferim la idea als tortosins.



DEUTES ENDARRERITS  
Al senyor Macià li presenten el COMPTE

## Es preparen grans festes per a commemorar l'arribada del «Buenos Aires»

El «Buenos Aires», el conegut vaixell que tan encertadament regenta la «Companya Comunista de turistes llibertaris», emprendre, dintre breus dies, el viatge de retorn a la nostra ciutat.

Com sigui que aquesta solemnitat coincidirà amb la inauguració del primer tren comunista català (el de Mollet a Caldes, ni més ni menys), en l'actualitat ja no es parla d'altra cosa que de solemnitzar-ho amb adients festeigs, dels quals, els nostres més hàbils espies encarregats del servei clandestí ens han facilitat un documentadíssim programa:

Matí del dia en qüestió, a les onze en punt. — Simulacre de presa de l'Ajuntament de Caldes a càrrec de sis anarquistes de Terrassa *pur sang*.

A les dotze. — Benedicció laica del tren de Mollet a Caldes, amb llançament de flors, colomins i tricorns de guàrdia civil.

A la una del migdia. — Aperitiu d'homenatge als turistes de Bata. L'aperitiu serà amenitzat amb olives farcides i pinyols. (Els pinyols aniran a càrrec de distingits redactors de *Tierra i Solidaridad Obrera*.)

A les dues. — Dinar.

A les tres de la tarda. — (Segueixen dinant.)

A les quatre. — (Acaben de dinar.)

A les cinc. — Construcció en públic dels tipus més corrents de bombes manuals. (Les demostracions de potencialitat destructiva es realitzaran damunt d'un cos de guardies civils escollits *ad hoc*.)

A les set del vespre. — Els Cent Homes d'en Fontbernat (eh?) cantaran l'*Emigrant de Bata*, «El rabassaire Riera» (els hereus ja no compten) i l'*Himne Comunista*.

Els sense feina, si les ocupacions llurs els ho permeten, s'han compromès a encarregar-se de la venda dels «tickets».

L'èxit, doncs, gairebé pot donar-se per descomptat.

### Màrtirs del deure

## Les aventures d'en Paco Madrid

A hores d'ara, en Paquiu Madrid, si no és dintre la panxa d'un cocodril, de resultes d'aquell bany de peus, que en aquelles terres africanes són més malignes que a la nostra premsa, deu haver arribat a Rio de Oro, on també hi ha el Moro, i procedirà a treure de la maleta i planxar la sèrie d'adjectius desapareixats que havia comprat a qualsevol encants literaris de Barcelona, abans de posar-se en marxa, o més ben dit, en dansa.

Com que n'és tant, d'actiu, el Francesc Madrid, ja ha tingut temps d'equivocar-se de lloc i d'anar a Bata, en comptes de Villa Cisneros, i després, de donar un tomb per Libèria, ésser venut com a esclau a uns burgesos de Sudan, fer de guàrdia de pores, enamorar una princesa negra «de flancos salientes como el ébano de los trópicos» i fugir entre els dos geps d'un camell a través del Sahara i d'arribar a Villa Cisneros, on s'ha trobat amb la desagradable sorpresa que no hi ha diaris ni tisores; de manera que se li ha esguerrat el projecte que tenia de fer uns reportatges d'allí estant.

Més endavant, si mai torna a Barcelona, pot ser que, a l'escalf de la seva llar, prop de les enyorades tisores, torni a les seves tasques i recobri el seu estil, conquerit noblement.

# Les compres dels diaris

(Ve de la pàg. 1)

què el Mariano les duia totes dues ben dretes).

I de L'Opinió i La Humanitat, què en farem?

Si, almenys, tinguessin sombra, les podríem adquirir per una col·lecció completa de caps-i-cues; que és llur preu segons les darreres estadístiques; però, francament, estan tan atroïnades que hem pensat que serà millor que en Lluhi s'hi vagi entretenint els anys que li queden de vida política.

Es clar que el tamany de La Humanitat es presta meravellósament a embolicar-hi parells de sabates, així com La Nau té la mida justa per fer-ne paperines d'olives farcides; i L'Opinió no queda gens ridícula servint d'envoltori d'una dotzena de frare de patates. Però, a pesar d'aquesta utilitat evident i pública d'ambdós col·legues estimats, no creiem interessant, per ara, fer-ne l'adquisició.

Es fa's, doncs, el rumor que fa córrer l'A B C, que el Be hagi comprat aquestes dues empreses.

A B C confon el BE NEGRE amb El cavall blanc que és una marca de wisky Catalunya lliure.



L'Angel Samblancat ha subvencionat amb 10.000 pessetes els llusos de Gràcia (sense Justícia).

Tots els tripulants del «Buenos Aires» s'afaiten amb fulles clandestines.

En Josep Pla ha fet una cara nova al pobre senyor Cambó.

L'esport fa cinc dies que no saluda a la ciutadania.

S'ha exhaurit la primera edició del llibre de l'Aymami Amb els braços oberts. Sembla que la segona edició portarà per títol Amb les mans a la butxaca.

A conseqüència del nostre article del número anterior, hem rebut una comissió de peixos del Cardoner els quals, en representació dels peixos en general, ens han manifestat que, abans d'ésser redimits pel senyor Grau Jassans, prefereixen que hom se'ls mengi al restaurant «Bon Temps».

El professor Blanco ha acabat de donar la volta al món i diu que no li faria res de tornar a començar.

Els Cent Homes han cantat les quaranta a en Fontbernat.

El senyor Manuel de Montoliu ha sollicitat ésser enterrat al cementiri laic.

El pintor Joaquim Mir prepara una interessant simfonia de colors per a donar-la al Palau de la Música Catalana.

## LA INTERVENCIÓ OBRERA A LES INDÚSTRIES



—Ansia Manuel, quina mullader el dia que vingui la «querida» de l'amo a la fàbrica.

# amb el cor a la mà.



## DISFRESSES

### UN NOU CAP EN GANES DE LA GUARDIA URBANA

En el pla d'economies que està estructurant la majoria al nostre Ajuntament hi ha el nomenament del conegut senyor Miquel, secretari particular del doctor Aiguader, d'oficial, amb caràcter de cap, de la Guàrdia Urbana. El senyor Ribé serà descarregat de la feixuga feina i es podrà dedicar a perfeccionar, lliurar i enllustar les tercerilles, reverències i tractaments del magatzem de la secció de Cerimonial.

Naturalment, el conegut senyor Miquel, quan sigui cap de la Guàrdia Urbana, deixarà la secretaria de l'Alcalde que, fet i fet també hauria de deixar quan el doctor Aiguader deixés el càrrec, i es farà fer un brillant uniforme.

### UTRILLONIANA (jr.)

El nen Utrillo ha tornat de Madrid bo i fresc com una rosa. Naturalment ens l'hem trobat a la sopa i el xicot vulgues no vulgues ens ha fet escoltar una anècdota.

Un dia—segons conta—en Lluhi va convidar-lo a prendre un bany a l'«Hotel Palace» de Madrid que és on s'estatjava. —Aquí tens la clau. El 423—va dir-li en Lluhi amb la veu paternal que no el caracteritza.

I heus ací que el nen Utrillo, desitjós de fer anècdota, va entrar solemniament i decidit al 424 tot levant-se tranquil·lament la roba. Resultat: que va trobar-se «vestit» amb roba més que interior davant d'una senyora alemanya rossa com un fil d'or que a darrera hora fins li volia posar un pis de totes pasades.

(El bo del cas és que aquest final, que és el que realment té una certa gràcia de l'anècdota, és l'única cosa que va oblidar-se d'explicar l'Utrillo jr.)



EL SAGAÇ REPORTER BARCELONÍ —¿Crimen o suïcidio?

### EL COMUNISME QUE ARA ES PORTA

Dimecres passat tingué lloc a Sitges una conferència comunista de la qual se n'encarregà el leader d'aquella localitat ciutadà Miravittles.

Feu la presentació el mai prou alabat senyor Miquel Milà, el qual, dirigint-se als 14 comunistes—14—que feien el paper de resignats oients s'expressà en aquests termes eloqüentíssims: «a bon fi som nosaltres!»

El BE NEGRE, no satisfet amb el pinyolet transcrit més amunt, ha fet les degudes gestions informatives referent a la diemne moralitat comunista del ciutadà senyor les quals, naturalment, han donat tot el fruit que era d'esperar.

Heu-vos-el ací: El senyor Milà no sols treballa les vuit hores que marca la llei (durant les quals fabrica calçats de 20 duros per amunt) sinó que fins realitza les resignades i opíperes funcions de comptable a estones perdudes, entreteniments que li permeten posseir una discoteca nodridíssima i disposar d'altres gaudis casolans no menys difícils de mantenir en les delicioses circumstàncies que disfrutem.

No és d'estranyar, doncs, que els turistes del «Buenos Aires» encara es creguin amb dret a dir els corresponents penjaments a l'encisadora excursionista de què han estat objecte.



No el coneixeu? És en Lluís Capdevila. Oh, i va al volant! Fa cara ferrenya; ¿Es que els personatges invisibles d'aquest quadro són els de Granollers, on l'increparen pel seu nom, sense pseudònims? Nosaltres sentim que la riquesa que ostenta Lluís Capdevila li hagi esguerrat l'humor; quan era pobre, les seves fotografies més aviat eren suggestives i xirgoses. Però no es pot tenir tot en aquest món. Ara va en automòbil (és un dir); però aquest vehicle, es veu d'una hora lluny que no és la seva conducció ordinària.

«Cal establir el que entenem per catalanització de la Universitat. ¿Enteneu per això una Universitat?... dues?... Jo crec que hi deu haver una sola Universitat que deu ésser catalana i en la qual per raons pedagògiques es deuen respectar els drets de les minories...»

per a convertir-la en un apassionant concurs de trencaclosques entre els seus (anàvem a escriure nombrosos) entusiastes lectors. El premi podrà consistir en un Manuel Vallderes de tamany natural, car pel que fàcilment pot deduir-se fultejant l'inquiet diari del matí, el migdia i el vespre, els en sobren un grapatet a cada pàgina.

### ALLO DELS ESCANDOLS A LES ASSEMBLEES...

Mentres no arribi l'Estatut, caldrà posar una parella de Seguretat a totes les assemblees que es celebrin a casa nostra. Aquest serà l'únic mitjà de sentir el que els oradors diguin, i de no incórrer en tergiversacions.

Així caldrà rectificar el «potin» en el que alludim al company Marín en aquest sentit, ja que les seves paraules foren aquestes:

«L'entusiasme dels assistents, impedi el sentir l'acabament. Altrament, el començar també anà d'allò més bé.

### «El Be» ha celebrat la Pasqua i per això surt un dia tard



### La República de Treballadors (Segona edició)

### CAURE A LA TAVERNA BASCA NO ES CERTAMENT CAURE EN BASCA

L'altre dia observarem al costat del Ritz on gran rebombori. Al mig d'un grup veiérem un caracteritzat cavernícola de la nostra ciutat. Aviat ens ho explicàrem tot. El bon home havia sentit parlar d'una taverna basca i havia confós les dues paraules taverna i caverna. Pensant-se que es tractava d'un establiment cavernari i no tavernari, va adreçar-hi les seves passes cregut que hi trobaria d'altres conspiradors que s'hi reunirien per tal d'entronitzar Cristó-Rey, tot menjant costelles de «jabalí» a la brasa o a la vinagreta. Pobre senyor, que confonia, pel que es veu, alçar el colze amb alçar el calze!

Per a xò, quan en comptes de veure-hi cares ferrenyes, es trobà amb gent que amb cara de Pasquies, celebrava la casualitat d'ésser Pasqua de Resurrecció amb chacolí i menges típiques d'Euskadi, tingué un cobriment de cor; va exclamar carat: això és una taverna i no una caverna! i, llançant un crit caigué en basca a la taverna, quan li hauria escaigut més deixar-se caure a la taverna basca.



## ELS BENS FLORALS

### Caramelles Cavernícoles

A n'aquesta santa casa «Bona nit que Déu nos don», som la Perdiu i la Lliga, i en Ventosa i en Cambó.

Ens temptava la política, i el diner i Sa Majestat; van remenar cels i terra i acabat, vam fer salat.

Ens arribà la Quaresma i les bledes i el peix blau. Com polítics—ben entesos—vam quedar-nos sense un clau.

i amb la negra perspectiva de menjar-nos la Perdiu, que no podem dir que és morta, però que fa la viu-viu.

Com envyorem les delícies del banc blau i de Madrid; del Madrid que per nosaltres era un pollastre farcit!

I aquell doblegar l'esquena per la plaça d'Orient, duent penjada la llufa que ens posaven al Foment!

Qui pogués tornà aquells dies, que el bon seny del català, s'accontentava amb promeses i poc formatge i molt pa!

I amb una veu iracunda cantaven «Els Segadors», i els cargaven i guillaven... ..oh record de temps millors!

Compadriu-nos, gent galana, tireu-nos vots al cabàs; som una gent dissortada que ha fet Pasqua abans de Rams!

### UNA INICIATIVA

Els de «La Nau», desitjosos de fer-se un prestigi de filòlegs a l'inversa que ajudi a popularitzar-los, publiquen diàriament un butlletí de subscripció, els detalls essencials del qual apareixen redactats en aquesta forma: «cions directes per mesos. Preus de subscripció: Barcelona, 2'50 pessera de Barcelo-

na, no són admeses les subscripcions mestres; Amèrica Llatina, 8'50 trimestre; altres (1) Nom de la ciutat o població cada mes; Península bàrica, 7'50 cada trimestre. (2) Mesos, trimestres, semestres o anys. Fo paisos, 25 trimestre.» Tanmateix és una llàstima que els nostres amics no aprofitin tan excel·lent avinentesa

# EL BE UNIVERSITARI

## Avis als professors

La tarda del Dijous Sant, quedà constituït a Barcelona, el Comitè Secret Universitari d'El Be Negre. L'abast d'aquest Comitè, és el fiscalitzar l'actuació pedagògica dels professors dels centres Universitaris.

A aquest fi, a cada Facultat, i a cada Escola Especial, hom ha nomenat una delegació, que cuidarà d'anotar els extrems següents: Dies hàbils ... .. Assistències ... .. Campanes ... .. Retards en minuts ... .. Lliçons deficiències preparades ... .. Lliçons no preparades ... .. Qualificacions excessives (favorables) ... ..

El Be, considera i té present, que si bé a fi de curs el professor té el Dret d'indagar la qualitat i quantitat dels coneixements adquirits per l'alumne, aquest també té el Dret d'exigir preparació en el que explica, i no vulgar i enciclopèdica exposició de frases fetes i lloes comuns.

La primera relació sortirà el mes d'abril, i els amics d'El Be, són pregats de recollir la major quantitat possible de dades, a fi d'establir un rigorós control. No cal dir, que les caixes han estat reforçades, i que hi hauran números suficients, per poder compondre el que de campanes faci el senyor Bassegoda.



Els mestres Joan Balcells, Joan Barberà, Jaume Pahissa, Joaquim Pecanins, Joan Molinari i Isidre Moles, que signaren un document contra l'obra d'educació musical que realitza el mestre Llongueres, aparegut a «La Publicitat» de 24 de febrer darrer, han tingut la diguem-ne despreocupació de signar també un altre document a favor de la mateixa obra de l'esmentat mestre, inserit també en les mateixes planes el dia 24 del mes que som.

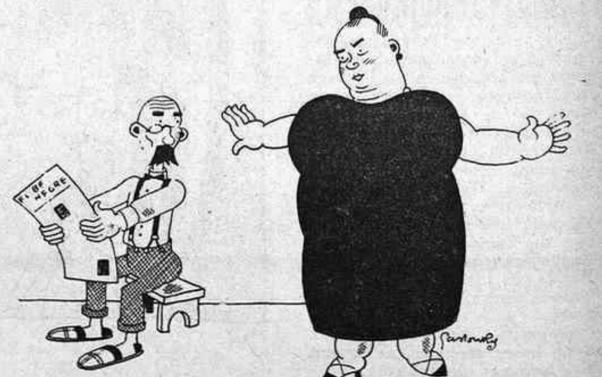
Es veu que aquests senyors es creuen que l'«opinió pública», que és a la qui es dirigeixen, la formen una colla de ximplers que avui se'ns pot dir blanc i demà negre. ¿O és que, molt més a la vora de la veritat, sospitaran, potser, que aquesta mena de documents no els llegeix ningú?

# LA BORSA LAVIDA

### COTITZACIONS

«La Publicitat»	0'15
«L'Opinió»	A can Pich
«La Humanitat»	A can Pon
«La Veu»	A can Taps
Estats Catalans	104
Estatut	219
Casanellas Datòides	0'3
Casanelles, cavall blanc	94

L'augment de 5 cèntims ha fet pujar alguns enters el paper «Publicitat» i, en canvi, cada dia es cotitza més baix el de «L'Opinió» i «La Humanitat». Esperem que la projectada combinació Pich-Casanelles evitari la desaparició d'aquests papers tan benefactors per la humanitat.



— Josep! Jura'm que tu no ets el Landrú de Badalona!

# «La Humanitat» comença la campanya electoral

La Humanitat ha començat ja la seva campanya per les properes eleccions. En el número de dissabte passat publicava un article dedicat de dalt a baix a captar-se les simpaties de la classe més captiva. Qui capta a un captiva...

L'article es titula «Un boig anit dels pobres». No es tracta, pel que es veurà, de cap Fontbernat. Comença l'article: «Les escales del tren de Sarrià, a l'estació de la plaça de Catalunya, és un dels llocs de la ciutat on sempre hi trobareu més pobres. A cada graó n'hi ha un.

«Es un espectacle que arriba al cor de les persones que en tenen, d'aquells que els pobres no els fan nosa enlloc i que no han perdut el bon costum de donar-los una almoïna.

Quina manera de captar! no els pobres, naturalment. I després:

«Les escales del tren de Sarrià anit no semblaven les mateixes. S'hi desenrotllava un espectacle insospitat, un espectacle que difícilment tornarem a veure.

«Un home—un home que no vestia de senyor, que més aviat tenia l'aspecte d'un humil tre-

ballador—de cop i volta va començar a llançar diners enlaire, d'una manera indiferent i despectiva.»

Com es veu, l'obra de la F. A. I. en col·laboració dels homes de l'Esquerra ha posat l'obrer en situació de poder llençar els diners i fer així un bé immens i emocionant als pobres dels graons del tren de Sarrià.

L'article acaba: «La gent que ho veia—gent que per regla general mai no socorre els pobres que hi ha a cada graó—esbalaïda de l'arranc d'aquell home, deia:

«Es boig! Es boig!  
«Nosaltres, contràriament, vàrem mirar l'home amb un cert respecte, amb una certa atenció.

«I és que pensàvem: Heu-vos ací un atac de bogeria que molts rics haurien de sofrir. Seria la manera que a les escales del tren de Sarrià, i en moltes altres escales i en la majoria dels portals, no hi veiéssim tanta misèria, tant dolor.»

Evidentment, no hi veiem ni misèria ni dolor; tot el contrari, alegria i gatzara. Heus ací una bella promesa electoral de l'Esquerra per a les properes eleccions.



EL «BUENOS AIRES» NO HA PASSAT EN VA...

Els negres conscients, cansats de l'explotació de les empreses cinematogràfiques americanes, decideixen filmar documentals pel seu compte.

## EL BE A LA CIBELES



El nomenament de delegat olímpic del Govern espanyol a Los Angeles a favor del fill del governador civil, senyor Moles, no ha pas estat acceptada amb una alegria tan general—de divisió—com es podia esperar. El fet que hagi estat recompensat amb el càrrec precisament el fill del governador civil, senyor Moles, ha fet pensar a algú que ha estat el del senyor Moles perquè el senyor Anguera de Sojo era solter i seria massa precipitat exigir-li que es casés i tingués un fill per nomenar-lo.

El senyor Lluhi—l'estat del qual torna, amb aquest motiu, a respirar seriosos temors—no s'amagava de fer circular aquesta versió.

Però el més afectat de tots no era pas precisament el conegut fill del senyor Lluhi i Rissech, sinó el conegut fill del senyor Grau i de la senyora Jassans.

Al hall del Palace, aquest darrer fill se'n lamentava amargament al senyor Sunyol i Garriga, el conegut pare de l'Esport i Ciutadania (Sucre i productes colonials).

—Sembla mentida que m'hàgiu fet aquesta, sabent com sabieu que aquest altre càrrec el volia també per a mi.

—Veureu, s'excusava el redactor-proprietari de La Rambla—; quan ho vaig saber ja estava fet. L'Abril, el meu secretari, esportiu, s'ho va fer tot sol; diu que el noi Moles en sap un niu, d'esports, i per això el van proposar. Però no us hi amoïneu, perquè aquest càrrec serà purament honorífic, i a vos no us servirà.

—Home, honorífic, honorífic...

—Es que no hi ha diners, sabeu?

—Bé, no hi ha diners; a mi

la Companyia dels Vagons-Llits m'havia promès 12.000 pessetes!  
—Només? Ara sí que creiem en la crisi. I després parlaran dels enxufistes!

\*\*\*

Al mateix hall del mateix Palace, el jove pomellista senyor Lluhi i, naturalment, Vallescà, estava llegint al diari les darreres notícies de l'homenatge al senyor Anguera de Sojo, quan se li acostà un company per dir-li que hi havia una comissió del seu districte que volia demanar-li unes coses. En Lluhi, amb la seva viva intel·ligència, va comprendre que tot plegat seria una launa, tan interessant com era, en canvi, el diari, i, amb la seva energia i amabilitat acostumades, cridà:

—Una comissió? Que vagi a fer...!

L'introduïdor es girà i digué als que tenia al darrera, que era la comissió en pes:

—Està molt ocupat; no els pot rebre.

Els electors se'n varen entornar, boigs d'alegria.

\*\*\*

A darrera hora, en un conxorregut cabaret. Diputats catalans i diputats no catalans; entre ells, l'Emiliano.

En mig d'un grup de tanguistes, el diputat pel districte de March despotrica contra Catalunya. Una taguista l'interromp:

—Perdone usted; acabo de cenar a costas de un catalán y no permitiré que delante de mí se hable mal de Cataluña; al menos mientras dure la digestión de la cena.

Es veu que l'Emiliano paeix molt ràpidament.

## El guirigai dels diaris

Mentre «La Publi» apuja el preu i en Pich compra «L'Opinió» i «La Humanitat», «El Be Negre» es manté impertèrrit

La desorientació que una circulació abusiva i desconsiderada de falses notícies, ajudada per l'abundància de notícies, falses que d'uns dies a aquesta part es nota pels carrers i places de la nostra ciutat, ha fet possible que l'opinió creïés en la possibilitat d'una crisi justament qualificada d'aïrosa entre la premsa nostrada.

L'anunci desorientador de La Publicitat proclamant urbi et orbi que ella es rentava les mans i posava el número a quinze cèntims, ha donat un cert caire de versemblança als rumors. Però els lectors que hagin llegit amb atenció la nota del diari catalanista republicà i de tots els catalans, s'hauran prou fixat que diu que el canvi de preu és perquè des del 1915 regien els mateixos, i això era intolerable en una ciutat on tot havia pujat de preu. Es tracta, doncs, només de posar-se a to amb la marxa dels temps. El Be Negre, per exemple, va veure les coses més aviat, i de quinze cèntims passà a vint, i això que era molt més jove. Però El Be Negre és intel·ligent, i ni un sol moment va poder creure en la veracitat de les paraules del senyor Casanoves quan era president de Proveïments, en anunciar que el be baixaria de preu. Més aviat tenia fe en les del senyor Giralt, quan parlava del transport en viu.

No és, doncs, que hi hagi crisi, i els rumors, d'altra banda confirmats sobre la vida migrada i precària de L'Opinió i La Humanitat, són absolutament fantàstics. S'havia dit, com tothom sap, que els senyors Alsina Graells (S. A. de Transports) i Casanelles s'havien associat per tal de traspasar els ruïnosa negocis de L'Opinió i La Humanitat, respectivament a l'inrevés, a don Joan Pich i Pon, pel preu rebut de dos cinc, i s'havien dit encara moltes altres coses. El cert, però, d'aquest cas, és que no és cert. No es tracta precisament de mala situació econòmica dels esmentats diaris, sinó d'una prosperitat insospitada i fins a cert punt poc natural i de mal ésser del nostre. El Be Negre, ho hauran vist els nostres lectors, ha d'aguantar aquests dies—i aguantar com un sol home—la furiosa i entusiàstica investida dels anun-

ciants, i perquè no sigui acusat pel senyor Vidal i Guardiola en les seves conferències de Berlín de tesauritzador i desorganitzador de l'economia mundial, s'ha apressat a donar sortida als capitals que amenaçaven ofegar-lo, adquirint el que més a la venda podia trobar, o sigui els dos diaris del senyor Pich i Pon, El Dia Gráfico i La Noche.

Es aquesta la causa del rumor de la compra pel senyor Pich i Pon de L'Opinió i La Humanitat, i és ben fàcil de comprendre: trobant-se el senyor Pich i Pon carregat amb bala a causa de la nostra intervenció financera en els seus negocis periodístics, s'ha pogut permetre una nova petita excursió politico-recreativa, posant sota el seu control els diaris dels senyors Lluís Capdevila, Grau Jassans, Alsina Graells, Casanelles, Lluhi, Vallescà i tres subscriptors més per a donar un tomb més comprensiu a la tan pròxima com futura aliança radical-esquerrista.

Aquest moviment de fons, naturalment ha permès als altres diaris, especialment La Publicitat, que és el que comença—després, naturalment, d'El Be Negre—a posar-se en un peu de vida més europeu. Estem, doncs, autoritzats per a dir—i els nostres diners ens costa—que són falsos de tota falsetat els rumors que es feien córrer que el senyor Pich s'avenia a posar La Noche a quinze cèntims, mentre li deixessin continuar venent El Dia Gráfico a deu. No; no ens convé de cap de les maneres. Hi perdem massa diners per a permetre'ns aquests luxes. Prefe-

rim demanar un petit sacrifici als lectors dels nostres lectors i millorar l'aspecte, si altra cosa no, dels nostres rotatius i dels bigotis d'en Mariano Aguilar, al qual, per ara, pensem conservar al darrera de la direcció.

I un cop tinguem resolta la situació financera d'aquests dos diaris, pensem, si els nostres anunciants ens hi ajuden, donar un cop de mà a La Vanguardia, amb el propietari de la qual ja hem iniciat les negociacions. El fet, però, que l'obra sanitària del nostre Ajuntament hagi portat el dèficit d'aquest il·lustrat rotatiu a la quantitat, encara respectable per a nosaltres, de mil pessetes diàries, no ens permet per ara i tant completar l'obra de redreçament total de la situació econòmica de la nostra premsa.

## orelles esgarrriades

Detall revelador

La Noche i El Dia Gráfico han publicat, la setmana passada, el següent anunci: SENORITA EXCURSIONISTA. La solicita caballero joven para compañera excursión principales pueblos Pirineo. Duración del viaje, convencional. Gastos a medias. Asunto serio. Escribir claro 6099, Vergara 11 (Anuncios).

Aquest detall dels gastos a medias, delata que l'interessat de l'anunci no és altre que el senyor Ramon Albó.

Un invent gairabe meravel·lós

Sota aquest mateix títol, El Diluvio del dia 26 publica un telegrama de París en el qual explica que un senyor ha inventat un aparell perquè els aviadors no es facin mal en el cas que l'aparell caigui a terra. «Ya han hecho pruebas—explica—lanzando desde 550 pies un aparato con un cordero vivo, y otra desde una altura de 750 pies con una canasta llena de huevos. El cordero ha salido ileso y los huevos quedaron intactos.»

Sense comentaris.

El crim de Badalona

La Noche del dia 25 dona compte del descobriment del cadàver, en els següents termes: «...observando que habia sido enterrado en el suelo un envoltorio que contenia un cadáver horriblemente mutilado, ignorándose si es el de un hombre o el de una mujer.»

La Vanguardia de l'endemà donava compte del fet amb termes semblants. I tant La Vanguardia com La Noche s'avençaven, finalment, a sospitar que se tiene la impresión de que se trata de un crimen.

Després diran que els diaris s'escriuen a la babalà!

Mai no badem!

El número passat d'EL BE NEGRE era el número 40. Però nosaltres, sempre tan vius, vàrem posar a la capçalera que era el número 30.

Sortosament (1) EL BE NEGRE no ha arribat encara a aquella edat compromesa en la qual cal dissimular els anys. No es tracta, doncs, de cap coquetèria. I pensem no reincidir. Seguint aquest pas, ens trobariem al número 1 que no ens adonariem. O al número zero, que encara seria pitjor.

Massa precisió

D'un telegrama de La Publicitat de dijous, que parla dels fets d'Orense:

«En reproducirse el tiroteig, resultà ferit el jove de setze anys Jenaro Ortiz, que resultà amb el musle travessat per dues bales. També resultà ferit un obrer, al costat, i una dona al centre, de la població.»

L'obrer ferit al costat, deu voler dir al costat de la població, oi?

**TAVERNA BASCA**  
Corts, 670 (al costat del Ritz) Telèfon 14701  
  
**Cuina Basca**  
SAGARDOA I CHACOLIN  
Obert fins les 2 de la matinada



— No es cansa senyor Companys de parlar en tants mitings?  
— Fugí home! no veu que en els mitings que organitza l'Esquerra parla tothom menys els oradors.



En aquests moments tan pròdigs en projectes d'acomiadaments municipals no ens sembla del tot inoportuna la proposició del senyor Rossell i Vilar de substituir els reguladors del trànsit barceloní per aquestes perspicaces bestioles (Foto «Be Negre»)

# MOLT

**Teatre Romea i d'«El Be Negre»**  
**«LA VÍDUA ALEGRE DE CERVERA», música de J. M. de Sagarra**

**ACTE I**  
*La Sra. Morera.* — (A tres còmics de la FUE.) ¿Què feu aquí, tan tristos?  
*Els còmics de la FUE.* — És que som l'alegria de Cervera.  
*Sra. Vila.* — Perdonin: l'alegria de Cervera sóc jo.  
*El públic.* — Fas bé de dir-ho.

*Sr. Aimeric (vestit de Xirau Palau).* — Kyrie eleison. Dominus vobiscum. To be or not to be. (Al Sr. Gimbernat.) ¿Per què vas coix, tu?

*Sr. Gimbernat (vestit de Xirau Palau).* — ¿Que no ho veus, que faig comèdia?

*Sra. Vila.* — Sóc una bojota.  
*El públic.* — Creu-t'ho!

*Sr. Davi (entrant).* — Vinc de la muntanya. Porto mel. Me'n torno a la muntanya. I m'hauria de fer tallar una levita.

*Sra. Morera.* — ¿Tot un primer actor com tu només saps dir això? ¿I és una levita el que vols?

*Sr. Davi.* — El que vull és que el públic em conegui. Al tercer acte, ja em sentiran.

### ACTE II

*Srta. Alonso.* — Sóc innocent, com un colomí.

*Sr. Ventaiols.* — Dame un beso de amor — por favor, por favor. — Dame un beso no más... (Se'l pren.)

*Srta. Alonso.* — Ai que tinc! ai que tinc! (Se'n va.)

*Sr. Gimbernat.* — ¿Que potser fas el negoci de menors amb Rússia?

*Sr. Ventaiols.* — Pregunti-ho a «La Humanitat».

*Sr. Gimbernat.* — Ho he vist tot. Ara que ets jove, disfruta i deixa dir a la gent. (Fan mutis perquè pugui venir la gran escena.)

*Srta. Alonso.* — Mamà! ¿Es veritat que els nens vénen de París?

*Sra. Vila.* — ¿De què t'ha servit fer vodevil al Talia, si encara no saps aquestes coses?

### ACTE III

*Sra. Morera.* — El Sr. Strems em vol tirar pel tribunal.

*Sr. Gimbernat.* — S'ho haurà de pintar! Aquí van els meus estalvis. (Els hi dona.)

*Sra. Morera.* — ¿Però és possible? ¿Vostè, senyor Gimbernat?...

*Sr. Gimbernat.* — ¿Que no ho veus, que faig comèdia?

*Els amics del Sr. Gimbernat (treient-se un gran pes del damunt).* — Aaaaaahhh!!!

*Sr. Davi.* — No en faci cas, senyora Morera. Aquí van aquestes unces.

*L'apuntador.* — Tingui, senyora Morera. Són catorze pessetes. Prengui la bona voluntat.

(S'obre una subscripció, organitzada per Ràdio Barcelona, per a evitar la fallida de la senyora Morera. Es recapten 3762 pessetes 35 cèntims.)

*Sra. Morera.* — Déu n'hi doret, per aquests temps de crisi...

*Sr. Davi.* — Bé. Són tres quarts d'una i encara no hem casat la Vila. Potser que anéssim per feina.

*Sra. Vila.* — ¿Què vols fer?

*Sr. Davi.* — Vinc a fer el pagès.

*Sra. Vila.* — Doncs, aquí tens el sí. (L'hi dona.)

*Sr. Davi.* — Apa, ja podem tirar teló.

*Sra. Morera.* — Bé, però, ¿què fem de la senyoreta Alonso?

*L'autor.* — Ja la casarem a la comèdia vinent.

*El públic.* — Si ens ho assegures, aplaudim. (Aplaudixen. Teló.)

Per bon humor a «El Be Negre»  
i a  
**«LAS ALEGRES CHICAS DE VIENA»**  
La divertida opereta de  
**WILLY FORST** y **LEE PARRY**  
amb música de  
**ROBERT STOLZ**  
que es projecta al

**Fantàsia**  
El més colossal assortit de cares boniques!

\*\*\*  
«La Reina ha rellicat», a Sabadell, «La Reina ha rellicat», a Terrassa, «La Reina ha rellicat», a Vilanova, «La Reina ha rellicat», a Sitges...  
¿Però és que, tanmateix, té temps material d'aixecar-se?

\*\*\*  
Rosario Pino (que com tot-hom sap, es retira cada any de l'escena) i Emilio Thuiller, han inaugurat la temporada al Poliorama amb aquella obra de Victorien Sardou que se'n diu «Divorciémos».

Com que diumenge a la tarda hi havia dues sessions, la segona de les quals acabava a tres quarts de nou, i la de la nit havia de començar a les deu, aprofitaren els protagonistes que al tercer acte de l'obra s'open, per a sopar de debò. Així ja ho tindrien fet.

I quan encarreguen el sopar, l'actor que fa de cambrer els porta el sopar que han encarregat: un puré, uns entrecots, uns coloms disressats de perdus, salada russa, fruita, un borgeña, un xampany, raim...

El públic, en veure que els actors menjaven de debò, es quedà bocabadat. Quin realisme! deia al primer plat. Mengen!, s'exclamava al segon. Beuen!, deia en veure que ho feien.

I la senyora Pino i el senyor Thuiller, vinga endrapar.

Però, com que mentrestant l'obra anava seguint, havien de parlar amb la boca plena, i, és clar, no se'ls entenien de res. I aleshores fou quan el públic comença d'adonar-se del paper que hi feia, i, com que per ell també era hora de sopar, si no s'acaba el dels actors, és segur que, per bé que més modestament, també se n'hauria anat a fer-ho ell sense esperar a veure el final de l'obra.

\*\*\*  
En tancar aquesta edició, els autors de «Las secuestradoras» encara no havien estat deportats a Rio de Oro.

\*\*\*  
El «Portfoli del Novedades» va agrair tant a la gent, que potser d'aquí tres dies ja no el faran.

I el pobre públic que no el volia anar a veure, que es faci repicar.

\*\*\*  
En tancar aquesta edició, els autors de «Las secuestradoras» encara no havien estat deportats a Rio de Oro.

\*\*\*  
El «Portfoli del Novedades» va agrair tant a la gent, que potser d'aquí tres dies ja no el faran.

I el pobre públic que no el volia anar a veure, que es faci repicar.

\*\*\*  
En tancar aquesta edició, els autors de «Las secuestradoras» encara no havien estat deportats a Rio de Oro.

\*\*\*  
El «Portfoli del Novedades» va agrair tant a la gent, que potser d'aquí tres dies ja no el faran.

I el pobre públic que no el volia anar a veure, que es faci repicar.

\*\*\*  
En tancar aquesta edició, els autors de «Las secuestradoras» encara no havien estat deportats a Rio de Oro.

\*\*\*  
El «Portfoli del Novedades» va agrair tant a la gent, que potser d'aquí tres dies ja no el faran.

I el pobre públic que no el volia anar a veure, que es faci repicar.

\*\*\*  
En tancar aquesta edició, els autors de «Las secuestradoras» encara no havien estat deportats a Rio de Oro.

\*\*\*  
El «Portfoli del Novedades» va agrair tant a la gent, que potser d'aquí tres dies ja no el faran.

I el pobre públic que no el volia anar a veure, que es faci repicar.

\*\*\*  
En tancar aquesta edició, els autors de «Las secuestradoras» encara no havien estat deportats a Rio de Oro.

\*\*\*  
El «Portfoli del Novedades» va agrair tant a la gent, que potser d'aquí tres dies ja no el faran.

I el pobre públic que no el volia anar a veure, que es faci repicar.

\*\*\*  
En tancar aquesta edició, els autors de «Las secuestradoras» encara no havien estat deportats a Rio de Oro.

\*\*\*  
El «Portfoli del Novedades» va agrair tant a la gent, que potser d'aquí tres dies ja no el faran.

I el pobre públic que no el volia anar a veure, que es faci repicar.

\*\*\*  
En tancar aquesta edició, els autors de «Las secuestradoras» encara no havien estat deportats a Rio de Oro.

\*\*\*  
El «Portfoli del Novedades» va agrair tant a la gent, que potser d'aquí tres dies ja no el faran.

I el pobre públic que no el volia anar a veure, que es faci repicar.

\*\*\*  
En tancar aquesta edició, els autors de «Las secuestradoras» encara no havien estat deportats a Rio de Oro.

\*\*\*  
El «Portfoli del Novedades» va agrair tant a la gent, que potser d'aquí tres dies ja no el faran.

I el pobre públic que no el volia anar a veure, que es faci repicar.

\*\*\*  
En tancar aquesta edició, els autors de «Las secuestradoras» encara no havien estat deportats a Rio de Oro.

\*\*\*  
El «Portfoli del Novedades» va agrair tant a la gent, que potser d'aquí tres dies ja no el faran.

I el pobre públic que no el volia anar a veure, que es faci repicar.

\*\*\*  
En tancar aquesta edició, els autors de «Las secuestradoras» encara no havien estat deportats a Rio de Oro.

\*\*\*  
El «Portfoli del Novedades» va agrair tant a la gent, que potser d'aquí tres dies ja no el faran.

I el pobre públic que no el volia anar a veure, que es faci repicar.

\*\*\*  
En tancar aquesta edició, els autors de «Las secuestradoras» encara no havien estat deportats a Rio de Oro.

\*\*\*  
El «Portfoli del Novedades» va agrair tant a la gent, que potser d'aquí tres dies ja no el faran.

I el pobre públic que no el volia anar a veure, que es faci repicar.

\*\*\*  
En tancar aquesta edició, els autors de «Las secuestradoras» encara no havien estat deportats a Rio de Oro.

\*\*\*  
El «Portfoli del Novedades» va agrair tant a la gent, que potser d'aquí tres dies ja no el faran.

I el pobre públic que no el volia anar a veure, que es faci repicar.



—Però per què no veniu a parlar al Parlament. No se quin interès teniu a parlar en la calle.  
—Sí home. No sabem que La Calle és d'en Pich?

## ¿Qué penseu dels nostres actuals estudiants?

Respon a la nostra enquesta, el savi biòleg i notable polític, el doctor J. Fuset Tubià

El company redactor de la major part de les nostres cròniques universitàries, ha mort. El pobre xicot, amb una bona fe i un narcisisme encisador, no havia sospitat mai, que el fer catalanisme, comporta inclús en aquesta època, els seus perills. Ha mort a disgustos; amb un liri a la mà, i la frase cara a Cambrenc, als llavis.

El nou company elegit — es presentaren al concurs tots els Presidents i Vice-Presidents de totes les F. U. E., i els Xiraus Palauistes més enragats — ha pogut acreditar els següents mèrits:

Expulsat de l'Escola d'Enginyers, per consell de disciplina.

Va renunciar a continuar els seus estudis a la F. de Medicina, per haver obtingut set suspensions següents, d'Anatomia.

A la de Farmàcia, per haver trencat unes balances al doctor Casamada.

A la de Dret (era l'època, durant la qual el Dr. Xirau encara s'atrevia a suspendre a algú), a la Normal de Mestres; a la de Comerç; etc., etc.

En canvi, ha conquerit i detenta, els títols de: Campió de rugby, de boia i de cros. El que dit en altres paraules, vol significar: Que «placa», «castiga» i «callunya».

En l'actualitat estudia per aprellador, i fa de manobrer a les Obres de la Sagrada Família, i si bé pertany a la logia en canvi és membre de la Venerable Ordre Terceira.

### EL DOCTOR J. Fuset Tubià

El seu aspecte extern és simpàtic. Estatura privilegiada; cabells curts i de color de pèls de rata; mirada confiada; ample d'espatlles com Alarcón; per acabar d'arrodonir la seva semblança, direm que és fogós

i apassionat, talment un Julio Borrrell.

—¿? —  
—Jo amic — ens ha respost —estic allà on he estat sempre. Sóc anticatalanista, perquè aquesta era la nostra posició en temps del lerrouxisme no camuflat. Sóc menjacapellans, per la mateixa raó, i perquè considero que el poble ha de desfogar la seva ira amb una cosa o altra.

—¿? —  
—Sí, és evident que se m'ha postergat, com també que hom ha estat injust amb Rafael Garcia Fando. Amb tot, ell i jo som la massa encefàlica de la nostra circumscripció, i qui hauria de dirigir-la, i no aquest catalanista d'en Giral.

—¿? —  
—Sobre aquest punt no admeto diàleg: Una Universitat, i castellana. Si ells en volen una altra, que se la facin a l'Acadèmia Cots!

—¿? —  
—Una vertadera calamitat. Cada dia són més negats, però això sí, més poca-vergonyes. No estudien, no treballen... fins a les classes pràctiques han perdut l'afició. Abans donava gust. Hom projectava una excursió a Mallorca, i s'hi apuntava la classe en pes. Això era un gran benefici per ells... i per a mi. Ara... quatre gats. Res, que de fer-se hi perdria diners.

—¿? —  
—Sí, elles és tota una altra cosa. Clar que n'hi han algunes que tampoc tenen afició a l'assignatura; però, altres...!

—¿? —  
—El vostre sistema pedagògic, si us plau?

—La claredat i res més que la claredat en l'exposició. Així, per citar un exemple de partengonèsi — reproducció sense el concurs del mascle — dita també reproducció virginal, as-



Dies endarrera en Roberto Rey, per determinats vincles d'amistat que no és del cas analitzar, e vegé obligat a acompanyar uns bons amics madrilenys pel que correntment solem dir-ne el barri xinès. En trencar una cantonada d'aquest districte pintoresc, un «pssssiiisss!» perllongat féu girar maquinalment el nostre cineasta, el qual descobrí una jomona maquiladíssima que des de la penombra d'una entrada mal olent li xiujava amb pseudo-picardia:

—Adéu «reiet»!...  
En Roberto Rey, creient que es tractava d'una al·lusió en di-

minutiu al seu cognom va exclamar, particularment envanit, a.s seus amics:

—Decididament no se puede ser hombre popularo

\*\*\*  
En el número passat, tinguérem la satisfacció de «descobrir» aquesta deliciosa artista que s'anomena Elissa Landi. Ara, si voleu, tindreu ocasió de tornar-la a veure en un film admirable — El carnet amarillo — que passen al Capitol.

Aquesta noia — és un dirlos-hi a vostès — ja ens comença a agradar massa.

\*\*\*  
Las alegres chicas de Viena són un bon tros més alegres que L'alegria de Cervera i, de passada, ens presenten una de les operetes divertides que hem vist aquesta temporada.

Pel·lícula que fa de bon veure i de millor escoltar.

\*\*\*  
En Pagoda, a la pobra Joan Crawford li en fan de seques i de verdes. La figuren a presidí—pobre, és ben innocent — però ella s'hi torna més dolenta que la tinya i si no fos que la pel·lícula és americana, tot plegat acabaria com el rosari de l'aurora.

Aquests policies americans, en lloc de fer la guitxa a una noia tan maca com la Crawford, més valdria que trobessin el fill de Lindberg.

\*\*\*  
Podem assegurar que el protagonista del film Catolicismo, que s'anuncia profusament, no és el senyor Carrasco Formiguera, ni molt menys el senyor Duran i Ventosa.

Ara, si ens parlen d'en Manuel Brunet, ja no hi posaríem les mans al foc.

\*\*\*  
En Charles Farrell, tot fent el bohemí, no s'adona que està enamorat com una mona de la Janet Gaynor, fins que aquesta, que al començament de la pel·lícula era pobra i desgraciada, li ponen totes.

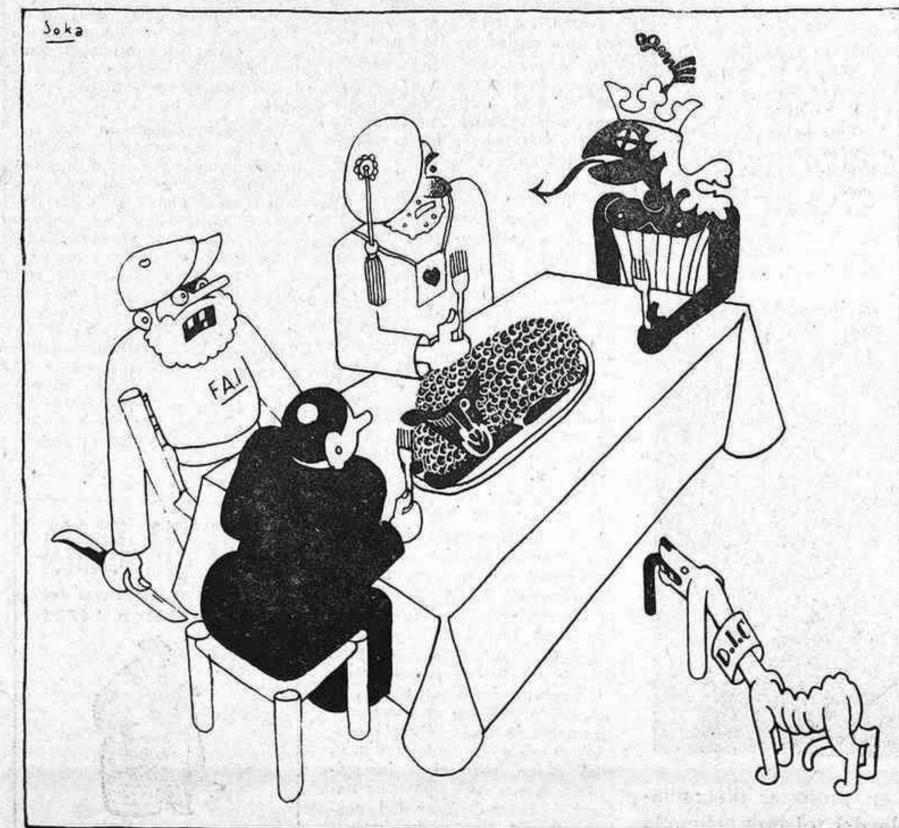
Si no es tractés d'una parella que coneixem tant, creuríem que es tracta d'un casament de conveniència.

\*\*\*  
Su última noche... Va venir d'un pèl com aquesta noche no fos la mateixa de l'estrena.

\*\*\*  
Si els diem que el més bonic de Cimarron és el títol, els enganyarem. El film comença amb l'època de la colonització d'Amèrica i acaba després de la guerra europea.

\*\*\*  
Amb una mica més, a hores d'ara encara no hauríem sortit del Kursaal.

\*\*\*  
Per encàrrecs de publicitat a EL BE NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.



LA PASQUA D'«ELLS»  
El be que s'haurien menjat més de gust

minutiu al seu cognom va exclamar, particularment envanit, a.s seus amics:

—Decididament no se puede ser hombre popularo

\*\*\*  
En el número passat, tinguérem la satisfacció de «descobrir» aquesta deliciosa artista que s'anomena Elissa Landi. Ara, si voleu, tindreu ocasió de tornar-la a veure en un film admirable — El carnet amarillo — que passen al Capitol.

Aquesta noia — és un dirlos-hi a vostès — ja ens comença a agradar massa.

\*\*\*  
Las alegres chicas de Viena són un bon tros més alegres que L'alegria de Cervera i, de passada, ens presenten una de les operetes divertides que hem vist aquesta temporada.

Pel·lícula que fa de bon veure i de millor escoltar.

\*\*\*  
En Pagoda, a la pobra Joan Crawford li en fan de seques i de verdes. La figuren a presidí—pobre, és ben innocent — però ella s'hi torna més dolenta que la tinya i si no fos que la pel·lícula és americana, tot plegat acabaria com el rosari de l'aurora.

Aquests policies americans, en lloc de fer la guitxa a una noia tan maca com la Crawford, més valdria que trobessin el fill de Lindberg.

\*\*\*  
Podem assegurar que el protagonista del film Catolicismo, que s'anuncia profusament, no és el senyor Carrasco Formiguera, ni molt menys el senyor Duran i Ventosa.

Ara, si ens parlen d'en Manuel Brunet, ja no hi posaríem les mans al foc.

\*\*\*  
En Charles Farrell, tot fent el bohemí, no s'adona que està enamorat com una mona de la Janet Gaynor, fins que aquesta, que al començament de la pel·lícula era pobra i desgraciada, li ponen totes.

Si no es tractés d'una parella que coneixem tant, creuríem que es tracta d'un casament de conveniència.

\*\*\*  
Su última noche... Va venir d'un pèl com aquesta noche no fos la mateixa de l'estrena.

\*\*\*  
Si els diem que el més bonic de Cimarron és el títol, els enganyarem. El film comença amb l'època de la colonització d'Amèrica i acaba després de la guerra europea.

\*\*\*  
Amb una mica més, a hores d'ara encara no hauríem sortit del Kursaal.

\*\*\*  
Per encàrrecs de publicitat a EL BE NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

**CINE TALIA (SONOR)**  
Setmana de les grans produccions parlades en espanyol: Avui i demà **SEVILLA DE MIS AMORES** por Ramon Novarro i Conchita Montenegro - La Fiesta del Diablo, per Carmen Larraburi Papá Solterón, per Morion Davies - La tragedia de la Cabra, per Stan Laurel i Oliver Hardy. Dijous: Canvi de programa amb els dos monumentals films: **GENTE ALEGRE** L'obra cfm de Rosita Moreno i Roberto Rey, i **Horizontes Nuevos**, per Jorge Lewis i Carmen Guerrero.

## ¿Qué hi pinta la democràcia?

D'El Noticiero de dissabte: «Se ha constituido una nueva sociedad de patronos peluqueros y barberos. Se titula «La Democracia». — Guasch.» Almenys aquest confessa que, amb l'excusa de democràcia, es dediquen a prendre el pèl.

## Correspondència

R. Lena. — Hi escurat! Galeno escèptic. — La matèria és delicada, però ja trobarem manera de parlar-ne.  
Gertrudis. — Vinga! Tú ets en J. V. Foix...  
Orto. — Bé, vaja; ja ens coneixem.  
Noi gran. — Ben trobat!